

Něco velkého, a ať je to láska (I): Ježíš nám jde naproti

První článek série o rozlišování povolání nazvané „Něco velkého, a ať je to láska“. Každý člověk je volán k tomu, aby objevil, jaký plán má Bůh s jeho životem.

08.11.2018

Letos v říjnu se v Římě konalo zasedání řádné biskupské synody, kterou papež František chtěl věnovat *mladým, víře a rozlišování povolání*.

V dopise, v němž tuto událost oznámil mladým lidem, připomněl setkání prvních učedníků s Pánem: „Ježíš obrací svůj pohled také na vás a vybízí vás, abyste šli za ním. Milí mladí přátelé, setkali jste se s tím pohledem? Slyšeli jste ten hlas? Cítili jste pobídku vydat se na cestu?“[1]

Osobně se setkat s Ježíšem v situaci, kdy „ve světě zdánlivě panuje rámus a klam,“ může být náročné. Přesto „v duši stále zaznívá volání, abyste se otevřeli plné radosti“. Odpovědět na ni, říká papež, „bude možné do té míry, do jaké se dokážete vydat na cestu rozlišování, a to i díky doprovázení zkušených vůdců, abyste objevili Boží plán s vaším životem.“[2] Série článků, která nyní vychází, chce být pomocí na této cestě. Společně s prvními Ježíšovými učedníky, s pomocí učení papeže, svatých a svatého Josemaríi, můžeme proniknout hlouběji do této nepomíjející skutečnosti: Bůh nás

volá a „má pro každého plán:
svatost“.[3]

Svatému Josemaríovi bylo sotva šestnáct let, když si uvědomil, že jeho srdce po něm chce „něco velkého a že je to láska“.[4] Kéž se i nám podaří objevit a znovuobjevit – protože láska je vždy mladá, vždy překvapivá – *něco velkého, a ať je to láska.*

„Na druhý den zase Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: ‚Hle, beránek Boží!‘ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: ‚Co byste chtěli?‘ Odpověděli mu: ‚Rabbi‘ – to přeloženo znamená Mistře – ‚kde bydlíš?‘ Řekl jim: ‚Pojďte a uvidíte!‘ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1, 35–39). Představitelé této scény z evangelia jistě vyprávěli své vzpomínky s

hlubokým dojetím, vždyť šlo o nejdůležitější okamžik jejich života: den, kdy se poprvé potkali s Ježíšem Nazaretským.

Setkání s Kristem je pro každého křesťana opravdu rozhodujícím okamžikem, jak na začátku svého pontifikátu zdůraznil Benedikt XVI.: „Na počátku toho, že jsem křesťanem, nestojí mravní rozhodnutí nebo velká Idea, nýbrž setkání s událostí, s jednou Osobou, která dává našemu životu nový horizont a tím jeho rozhodující směr.“[\[5\]](#) O mnohém vypovídá i fakt, že to na začátku svého pontifikátu připomněl i papež František: „Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se hned dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat.“[\[6\]](#) Na těchto stránkách chceme na tuto výzvu odpovědět a

vydat se po stopách svatého Jana, nejmladšího z apoštolů.

Kým je pro mne Ježíš Kristus? Kým jsem já pro Ježíše?

Čtvrté evangelium shrnuje osobnost mladého Jana do krásné věty: Byl „učedníkem, kterého Ježíš miloval“. Tím bylo skutečně řečeno vše: Jan byl někým, koho Ježíš miloval. Ani po letech v Janovi tato jistota nepohasla a ještě více se umocnila: „V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás“ (1 Jan 4,10). Jistota v Pánově Lásce ho bezpochyby učinila schopným uchovat si po celý život hlubokou a nakažlivou radost, jež vyzařuje z jeho evangelia. Vše začalo tehdy na břehu Jordánu.

Zažili jsme i my takové důvěrné setkání jako mladý apoštol Jan? I když jsme křesťany již dlouhé roky a jsme zvyklí celý život se modlit, je dobré, abychom se na chvíli

zamysleli: „Kým je pro mne Ježíš Kristus? Co znamená Ježíš Kristus v mém každodenním reálném životě?“ Pomocí této úvahy můžeme zhodnotit svou víru. „Této otázce ale předchází ještě další otázka, která je s ní nerozlučně spjatá a je v jistém smyslu ještě důležitější (...): Kým jsem já pro Ježíše Krista?“ [7]

Není nic zvláštního na tom, jestliže nás tyto otázky poněkud zarazí. Kým jsem pro Ježíše Krista? Kdo jsem? Malé, nevýznamné stvoření? Produkt evoluce? Jeden z mnoha..., který musí plnit jeho přikázání? Jak mne vidí Ježíš? Pohled na svaté může vnést světlo do našich otázek. Když se jednou na něco podobného zeptali svatého Jana Pavla II., odpověděl: „Jsi Boží myšlenkou, pulzuješ v Božím srdci. Je to, jako bychom řekli, že tvá hodnota je v jistém smyslu nekonečná, že jsi ve své neopakovatelné jedinečnosti pro Boha důležitý.“[8] To, co on sám

objevil – co všichni svatí objevili –, je, že Bohu na nás velice záleží. Nejsme malá, nevýznamná stvoření, nevolníci, kteří jsou na světě jen z toho důvodu, aby dělali, co on chce. Jsme opravdoví přátelé. Vše, co se nás týká, ho zajímá, proto se o nás stará a po celý život nás provází, i když si toho často nejsme vědomi.

Tohle není žádné přehánění. Sám Ježíš řekl svým apoštolům: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste *moji přátelé*... Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce“ (Jan 15, 13–15). Jsou to stále aktuální slova. Ježíš Kristus „žije a říká to nyní vám. Naslouchajte ochotně jeho hlasu; každému z vás chce něco říct“.[9] Kým tedy jsem pro Ježíše Krista? Jsem jeho přítelem, kterého on miluje tou největší možnou láskou; pulzuji v jeho srdci. Tím jsem já pro něj. A kým je on pro mě?

Kéž hledáš Krista!

29. května 1933 si přišel se svatým Josemariou poprvé pohovořit jistý mladý student architektury.

Jmenoval se Ricardo Fernández Vallespín. O mnoho let později vzpomínal: „Otec se mnou hovořil o záležitostech duše... Radil mi a povzbuzoval mne, abych se zlepšoval... Přesně si vzpomínám, jako bych to viděl před sebou, jak předtím, než jsme se rozloučili, vstal a přistoupil ke knihovně. Vyndal z ní knihu, kterou sám používal, a na první stránku mi jako věnování vepsal tyto tři věty: „Kéž hledáš Krista! Kéž najdeš Krista! Kéž miluješ Krista!“^[10] Také svatý Josemaría chtěl při onom rozhovoru začít u toho nejdůležitějšího: u osobního setkání s Pánem.

Apoštol Jan se vydal hledat Krista, aniž by přesně věděl, koho hledá. Věděl však, že hledá něco, co by

naplnilo jeho srdce. Žíznil po smysluplném životě. Nepřipadalo mu jako dostatečné žít jen proto, aby pracoval, vydělával peníze, dělal to samé, co všichni ostatní... a neviděl přitom dál než za humna svého kraje. Měl nepokojné srdce a svůj nepokoj chtěl utišit. Proto šel za Janem Křtitelem. A právě když byl s ním, prošel kolem Ježíš. Jan Křtitel mu řekl: „Hle, beránek Boží!“ A když on a jeho přítel Ondřej „slyšeli, co říká, šli za Ježíšem“ (Jan 1, 36–37).

Co můžeme udělat my proto, abychom kráčeli ve stopách mladého apoštola Jana? Nejprve naslouchat našemu nepokojnému srdci. Vnímat ho, když projevuje nespokojenost, když už má dost *světského* života, když touží po něčem větším, než jsou věci a požitky světa. A pak se přiblížit k Ježíši. Možná to máme v jistém smyslu lehčí než Jan, protože nám mnoho lidí řeklo, kde Ježíše najít: „Mluvit k Bohu jsme se obvykle

naučili v dětství, z úst křesťanských rodičů; později nám učitelé, kolegové a známí mnohokrát pomohli, abychom Ježíše Krista neztratili z očí.“[11] Nyní tedy už jen zbývá ho hledat: „Hledejte ho usilovně, hledejte ho sami v sobě ze všech svých sil. Budete-li to dělat opravdu usilovně, pak se odvažuji vám zaručit, že jste ho už vlastně našli, že jste s ním už začali hovořit a milovat ho a uskutečňovat tuto konverzaci v nebi.“[12]

Kéž nalezneš Krista!

Když se Jan a Ondřej poprvé vydali za Ježíšem, byli pravděpodobně trochu na rozpacích. Vykročili za ním, ale nevěděli, jak ho oslovit. Nebývá zrovna obvyklé někoho zastavit a zeptat se ho: „Jsi ty ten beránek Boží?“ Jan Křtitel jim však právě toto řekl a bylo to opravdu to jediné, co o něm věděli... Možná mezi sebou uvažovali, co udělají, když tu

se Ježíš „obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?““ (Jan 1,38)

Ježíše dojímají mladá, nepokojná srdce. Když ho budeme hledat upřímně, dá se nám nalézt tím nejméně očekávaným způsobem. Svatý Josemaría si celý život pamatoval své první *osobní* a nečekané setkání s Ježíšem. Byl tehdy ještě mladý hoch se srdcem překypujícím plány a ideály. Jednou, když hodně nasněžilo a ulice se pokryly hustou bílou pokrývkou, vyšel z domu. Po chvíli si ve sněhu s překvapením všiml otisků bosých nohou. Stopy ho dovedly k mnichovi, který šel směrem do kláštera. Tato událost na něj udělala hluboký dojem. „Když ostatní přinášejí tolik obětí Bohu a bližnímu, nejsem také já schopen něco mu nabídnout?“[13]

Mladý Josemaría se toho dne, podobně jako Ondřej a Jan, vydal za

Pánem, který byl tentokrát přítomný *ve stopách ve sněhu*. Tyto stopy možná vidělo ještě mnoho jiných lidí, ale pro onoho mladého chlapce byly neomylným znamením toho, že mu Ježíš chtěl vstoupit do života. Jeho reakce se velmi podobala reakci oněch prvních Ježíšových přátel: „Odpověděli mu: ‚Rabbi‘ – to přeloženo znamená Mistře – ‚kde bydlíš?‘ Řekl jim: ‚Pojďte a uvidíte!‘ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1, 38–39).

Zjištění, že nás někdo miluje, v nás probouzí silnou touhu poznat ho. Vědomí, že se k nám někdo zachoval jako přítel, působí, že ho chceme poznat. Zjištění, že tu je někdo, komu na nás záleží, někdo, kdo na nás čeká a kdo má odpověď na naše nejhlubší touhy, nás vede k tomu, abychom ho hledali. Bůh chtěl, aby si svatý Josemaría prostřednictvím oněch stop uvědomil, že „kdesi velmi

hluboko již v sobě nesl „Boží neklid“, který obnovil jeho nitro intenzivnějším zbožným životem“.

[14] Hledat a najít Ježíše je však teprve pouhý začátek. Od té chvíle se k němu můžeme začít chovat jako k příteli. Snažit se ho lépe poznat četbou evangelia, chozením na mši svatou, prožíváním důvěrných chvil po svatém přijímání a péčí o ty, kteří to nejvíce potřebují. Dát se svému Příteli poznat, svěřit mu své radosti a bolesti, své plány a neúspěchy. A o tom je koneckonců modlitba:

„Důvěrný vztah přátelství, častý rozhovor mezi čtyřma očima s Tím, od něhož víme, že nás miluje“ [15]
Jako Ondřej a Jan, kteří tehdy strávili s Ježíšem celý den.

Kéž miluješ Krista!

Den, kdy potkal Ježíše, byl pro mladého Jana dnem, který mu změnil život. Samozřejmě měl před sebou ještě dlouhou cestu. Od

zázračného rybolovu po cesty
Palestinou po Ježíšově boku; od jeho
zázraků po jeho slova, která
naplňovala srdce radostí, po jeho
laskavé zacházení s nemocnými,
chudými, opovrhovanými... Ale
hlavně ho čekaly ony důvěrné
rozhovory s Mistrem. Dialog, který
začal jednoho odpoledne na břehu
Jordánu, měl trvat celý život.

Všichni máme zkušenost s tím, jak
nás nějaké přátelství změnilo. Proto
také dávají rodiče pozor na to, s kým
se jejich děti přátelí. Aniž bychom si
toho byli vědomi, vztah s přáteli nás
postupně mění, takže nakonec
začneme chtít a odmítat to samé co
oni. Přátelství nás spojuje natolik, že
lze říct, že přátele mají „jednu duši,
která živí dvě těla“.[16]

V tomto ohledu je velice zajímavé,
jakou proměnou prošel mladý
apoštol Jan. Spolu s bratrem Jakubem
byli lidmi nazýváni „syny

hromu“ (Mk 3,17) a některé detaily v evangeliu nám ukazují, že nešlo o přehnaný přívlastek. Například tehdy, když nějací Samaritáni odmítli poskytnout Ježíšovi a jeho učedníkům přístřeší, a oba bratři se obrátili na Mistra s otázkou: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“ (Lk 9,54). Díky prohlubujícímu se přátelství s Ježíšem se však postupně naučili milovat jako On, mít pochopení jako On a odpouštět jako On.

Něco podobného můžeme prožít i my. Setkání s Ježíšem a přátelství s Ním nás povede k tomu, abychom milovali jako On. Nemělo by nás proto překvapovat, když se v našem srdci objeví taková touha. Nechme své srdce naplnit vděčností, protože Pán chce s naší pomocí zpřítomnit svou Lásku ve světě. Stalo se to i svatému Josemaríovi. Ony stopy ve sněhu ho utvrdily v hluboké jistotě, že měl na zemi nějaké poslání: „Začal

jsem tušit Lásku, uvědomovat si, že srdce po mně chce velkého a že je to láska.“[17] Objevme i my ve volání svého srdce ozvěnu Ježíšova hlasu, který zaznívá na mnoha místech evangelia: „Pojď za mnou!“

Celý svůj život prožít s Kristem

Jan by při zpětném pohledu na svůj život nevyměnil nic za možnost následovat Ježíše. Tak Bůh jedná v každém z nás: „Ušlechtilá láska k Ježíši pobádá k velkým činům a vzbuzuje touhu po stále větší dokonalosti. Láska se chce vznášet vzhůru a nechce být zdržována žádnými nízkými věcmi.“[18] Od té doby, co Ježíš přišel na svět, se podobně jako Janovi vedlo i Petrovi, Jakubovi, Pavlovi... Bartimeovi, Marii Magdaléně a mnohým dalším. Ježíš nás zve nejen k tomu, abychom se podíleli na poslání, kterého se mu dostalo od Otce, ale chce také milovat svět prostřednictvím našeho života, z

nitra každého z nás. „Zůstaňte v mé lásce,“ říká nám (Jan 15,9), abyste smířili svět se mnou, nenávist nahradili Láskou, egoismus službou, zášť odpuštěním.

Mladý apoštol Jan, který objevil Pánovu Lásku, ho doprovodil až ke kříži. Později spolu s ostatními apoštolý obdržel poslání, jež určilo ráz celého jeho života: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ (Mk 16,15). I my, když budeme naslouchat hlasu našeho nepokojného srdce a hledat Ježíše, když ho nalezneme a půjdeme za ním, když se staneme jeho přáteli, zjistíme, že On s námi počítá. Požádá nás, abychom mu každý svým jedinečným způsobem pomohli v církvi. Jako přítel, který nás má rád, nás vybízí, abychom se přidali k jeho úchvatnému plánu. „Ježíš, který je cestou, tě dnes volá, abys zanechal stopu v dějinách. On, který je život, tě zve, abys v dějinách svých i mnoha

jiných zanechal stopu plnou života. On, který je pravda, tě zve, abys opustil cesty separace, rozdělení a nesmyslu. Jsi pro? Co odpoví tvoje ruce a tvoje nohy Pánu, který je cesta, pravda a život? Jsi pro?“[19]

Borja Armada

[1] František, *Dopis mladým u příležitosti představení přípravného dokumentu XV. zasedání řádné biskupské synody*, 13–I–2017.

[2] Tamtéž.

[3] F. Ocáriz, poznámky ze setkání s mladými v Argentině, 5–VIII–2018.

[4] A. Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, sv. I, s. 73.

[5] Benedikt XVI., enc. *Deus Caritas est* (23–XII–2005), č. 1.

[6] František, ap. exh. *Evangelii Gaudium* (24–XI–2013), č. 3.

[7] AGP, Biblioteca, P03, 2017, s. 146.

[8] Svatý Jan Pavel II., Promluva k mladým z Kazachstánu, 23–IX–2001.

[9] Benedikt XVI., *Generální audience*, 2–VIII–2006.

[10] *Cesta*, kriticko-historická edice, komentář k b. 382.

[11] *Jít s Kristem*, č. 1.

[12] *Boží přátelé*, č. 300.

[13] A. Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, sv. I, s. 72.

[14] Tamtéž, s. 72.

[15] Sv. Terezie od Ježíše, *Život*, kap. VIII, 5.

[16] Svatý Řehoř z Nyssy, *Homilie* 43.

[17] A. Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*, sv. I, s. 73.

[18] Tomáš Kempenský, *Následování Krista*, kniha III, kap. 5.

[19] František, *Modlitební vigilie s mladými během SDM v Krakově*, 30–VII–2016.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/neco-velkeho-a-at-je-to-laska-i-jezis-nam-jde-naproti/> (05.03.2026)